

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6470/2559

นางกัลยา ฤทธิเกรียงไกรโจทก์ นายนิกุล รังสิขล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตกลงจะขายที่ดินให้แก่โจทก์และโจทก์ได้ชำระเงินค่าที่ดินบางส่วนแล้ว โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 ยินยอมให้โจทก์ยึดถือโฉนดที่ดินไว้เป็นหลักประกัน โจทก์ในฐานะผู้จะซื้อ ย่อมมีสิทธิที่จะบังคับให้จำเลยที่ 1 รับชำระราคาที่ดินส่วนที่เหลือและให้จำเลยที่ 1 ไปจดทะเบียนโอนขายที่ดินให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 แจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานตำรวจและแจ้งให้เจ้าพนักงานที่ดินจดข้อความอันเป็นเท็จในคำขอออกใบแทนโฉนดที่ดินว่าต้นฉบับโฉนดที่ดินของจำเลยที่ 1 สูญหาย จนกระทั่งเจ้าพนักงานที่ดินออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยที่ 1 ย่อมเป็นการกระทบต่อสิทธิของโจทก์ในการที่จะบังคับให้จำเลยที่ 1 ไปจดทะเบียนโอนขายที่ดินที่โจทก์ยึดถือไว้เป็นหลักประกันตามสัญญาจะซื้อขายที่ดิน อีกทั้งหากจำเลยที่ 1 นำใบแทนโฉนดที่ดินดังกล่าวไปจดทะเบียนนิติกรรมกับบุคคลภายนอก โจทก์ก็อาจไม่สามารถบังคับให้จำเลยที่ 1 จดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวให้แก่โจทก์ได้ ดังนั้น แม้การกระทำผิดของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำต่อเจ้าพนักงานและรัฐเป็นผู้เสียหายก็ตาม แต่โจทก์ก็ได้รับความเสียหายเป็นพิเศษจากการกระทำผิดของจำเลยที่ 1 ด้วย โจทก์ย่อมเป็นผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4) จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 267, 341, 83 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูลเฉพาะจำเลยที่ 1 ในข้อหาแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จและแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนและเอกสารราชการ ให้ประทับฟ้อง ส่วนข้อหาอื่นและจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 คดีไม่มีมูลให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 267 จำคุก 2 ปี จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 อีกบทหนึ่ง เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติได้ในเบื้องต้นว่า โจทก์เป็นน้องสาว จำเลยที่ 1 ส่วนจำเลยที่ 2 เป็นภริยาจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 มีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดเลขที่ 93504 ตำบลนาจอมเทียน อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ตามสำเนาโฉนดที่ดิน เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2555 จำเลยที่ 1 ไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรสัตหีบว่า โฉนดที่ดินดังกล่าวสูญหาย ตามสำเนารายงานประจำวันรับแจ้ง ในวันเดียวกันนั้น จำเลยที่ 1 ไปยื่นคำขอใบแทนโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวและให้ถ้อยคำต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี

สาขาสัทธิบ บันทิกไว้ว่า จำเลยที่ 1 เก็บโฉนดที่ดินไว้ที่บ้านพักแล้วหาไม่พบ ตามสำเนาคำขอใบแทนโฉนดที่ดิน ต่อมาเจ้าพนักงานที่ดินออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยที่ 1 ตามสำเนาใบแทนโฉนดที่ดิน มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยที่ 1 ฎีกาต่อไปว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้หรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า โจทก์มิใช่ผู้เสียหายในคดีนี้จึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตกลงจะขายที่ดินให้แก่โจทก์และโจทก์ได้ชำระเงินค่าที่ดินบางส่วนแล้ว โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 ยินยอมให้โจทก์ยึดถือโฉนดที่ดินตามสำเนาโฉนดที่ดินไว้เป็นหลักประกัน โจทก์ในฐานะผู้จะซื้อยอมมีสิทธิที่จะบังคับให้จำเลยที่ 1 รับชำระราคาที่ดินส่วนที่เหลือและให้จำเลยที่ 1 ไปจดทะเบียนโอนขายที่ดินให้แก่โจทก์ การที่จำเลยที่ 1 แจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานตำรวจและแจ้งให้เจ้าพนักงานที่ดินจดข้อความอันเป็นเท็จในคำขอออกใบแทนโฉนดที่ดินว่าต้นฉบับโฉนดที่ดินของจำเลยที่ 1 สูญหาย จนกระทั่งเจ้าพนักงานที่ดินออกใบแทนโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยที่ 1 นั้น การกระทำของจำเลยที่ 1 ย่อมเป็นการกระทบต่อสิทธิของโจทก์ในการที่จะบังคับให้จำเลยที่ 1 ไปจดทะเบียนโอนขายที่ดินลงในต้นฉบับโฉนดที่ดินฉบับที่โจทก์ยึดถือไว้เป็นหลักประกันตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดิน อีกทั้งหากจำเลยที่ 1 นำใบแทนโฉนดที่ดินดังกล่าวไปจดทะเบียนนิติกรรมกับบุคคลภายนอก โจทก์ก็อาจไม่สามารถบังคับให้จำเลยที่ 1 จดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวให้แก่โจทก์ได้ ดังนั้น แม้การกระทำผิดของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำต่อเจ้าพนักงานและรัฐเป็นผู้เสียหายก็ตาม แต่โจทก์ก็ได้รับความเสียหายเป็นพิเศษจากการกระทำผิดของจำเลยที่ 1 ด้วย โจทก์ย่อมเป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สมชาติ ธัญญาวินิชกุล · รังสรรค์ กุลเลิศ · สุภัทร อยู่ถนอม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6470/2559>